

SWASTIKA LUPTA CREȘTINĂ SWASTIKA

Gazetă naționalistă și creștină, scrisă pentru popor.

Director:
NICOLAE POPA, prof. secundar

Abonamentul:
Anual 50 lei, jum. an 25 lei.

Redacția și administrația:
N. Popa, Str. Amos Frânca 4.

RABINUL

este preotul, catachetul și învățătorul LEGII.

Poporul Jidovesc se confundă cu religia sa. Religia sa este explicată și răstălmăcită prin Talmud, în care se spune că RABINUL (preot și învățător), ori care ar fi el și ori ce ar spune el, e lege: „Cel ce disprețuește cuvintele rabinului este vinovat de moarte. Fiul bun ține mai mult la cuvintele rabinului decât la cuvintele legii. Chiar și Dzeu cere sfatul rabinilor de pe pământ, dacă se ivește în cer o deslegare mai grea a legii. Cuvintele rabinului sunt cuvintele Dzeului viu. Frica de rabin să fie ca frica de Dzeu.”

Se știe că fiecare națiune trăește în obiceiurile, credințele, limba și legea sa. Dar mai ales în legea sa. Căci legea cuprinde moravurile și toate celelalte laolaltă.

Legea jidovescă a grijit să-și lege existența de persoana vie a predicatorului, de persoana Rabinului, pe care le-a ridicat în putere și autoritate, până la Dzeu. Această autoritate de Dzeu a Rabinului a ținut Jidovimea împrăștiată, câte unul câte unul, pe tot rotogolul pământului, în mănunchiu și în credința nestrămutată că stăpânirea bunurilor de pe pământ, stăpânirea lumii întregi e dreptul lor și că acaastă făgăduință a lui Iehova este aproape să devie un fapt împlinit.

PREOTUL

Față de cinstea și autoritatea Rabinului, care e cinstea și autoritatea preotului și legii noastre creștine?

Până când preotul a fost preot și a ținut la biserică și la lege, poporul nostru românesc a făcut zid împrejurul lui: „Preoți cu crucea'n frunte, căci oastea e creștină” a fost chiagul tuturor îmfăptuirilor mari ale Neamului. Dar de când preoții s'au împărțit pe partide politice, mărturisind în loc de adevăruri veșnice, în loc de iubirea creștinească, minciuna interesului de partid, de atunci ne destrămăm și ne împrăștiem ca făina orbilor.

Jidovul cinstește în Rabin pe însuși Dzeu. Noi creștinii, în preot, vedem o piață rea, pe care dacă face politică, ori unde îl vezi, afară de biserică.

Un Rabin la datorie.

Dela școala primară No. 3 din Cluj, după Patria din 27 Febr. 1935.

... „Colegi evrei, trecând prin fața troiței așezate la răspântia Sărăzii Țimbalei și Calea Feleacului, au sculpat pe chipul lui Cristos. Elevul Mircea Nastase, văzându-l, a anunțat cazul Domnului învățător Rădășanu, care a avizat direcțiunea școlii. La ancheta pornită, elevul Mircea Nastase a declarat că a surprins pe colegii săi evrei Goldstein Tiberiu din cl. II și Löb Ernest din cl. III când sculpau troița amintită și icoanele sfinte din cartea de cetire. Făptuitorii, fiind întrebați de Nastase, i au spus că sunt îndrăgii și să facă aceasta de către catechetul lor FULOP OSIF, care le predă religia în fiecare zi după masă, câte 3 ceasuri, afară de Vineri și Săbătă, astfel că ei fac săptămânal în afară de programul școlar și 15 ore de religie.

Chemați în cancelarie, Löb Ernest din cl. III, recunoaște că a sculpat crucea din Str. Țimbalei, precum și chipul lui Isus din abecedarul elevului Goldstein Tiberiu din cl. II și că a făcut-o după pilda și învățătura catechetului de mai sus. Rabinul a sculpat chipul lui Isus din abecedarul elevului Goldstein, după aceea a pus și pe elevi să facă acest lucru, îndemnându-i să scuipe chipul mântuitorului, ori unde îl vor vedea, fie în cărți, fie pe crucile de pe străzi. La fel a fost și mărturisirea elevului Tiberiu Goldstein, care s'a conformat învățaturii primite dela Rabin scuipând chipul lui Isus în amândouă locurile.

Urma să fie anchetat și rabinul. Acesta însă, nici nu așteaptă să fie chemat, se prezintă el însuși la Director în ziua următoare și-l roagă să lase lucrurile baltă și să-l ierte. Însă nu reușește. Atunci spre a mai câștiga timp o șterge în mistlune oficioasă la Dej. Atât!

Nădăjduim însă, că în afară de autoritățile școlare și de parchet va avea și preoțimea noastră creștină ceva de spus.

Pentru că Rabinul acesta nu este un caz izolat. Rabinul acesta e legea și legea este aceeași ce învață rabinii. Ei scuipă pe Isus, în cărți și la răscrucile drumului, ori unde îl întâlnesc. Și l-au scuipat în viața Lui sfântă și-l scuipă și pe crucea pe care l-au răstignit odinioară strămoșii.

De ce oare această răutate, de ce această batjocură, cu ce le-a greșit lor oare Isus! Isus a propovăduit iubirea: „Iubește pe aproapele tău ca însuși pe tine! Ascultând de învățăturile dumnezeiești ale lui Isus Cristos, pe pământ ar coborî pacea și între oameni buna învoire. N'ar mai fi certuri și n'am mai avea rășboaie. Împărăția lui Dumnezeu pentru care în Tatăl Nostru în fiecare zi ne rugăm, am ajun-

ge-o să fie fapt împlinit.

Ei bine: Jidovii se iubesc pe sine numai. Ei sunt neam ales al lui Iehova. Bunurile, aurul și bogățiile pământului toate trebuie să fie ale lor, ei sunt pentru bunurile lumești, și de la Duhul cel Rău de la Satana pureed și poftele lui le împlinesc.

Satana e ceartă, Satana e vrajbă, Satana e foc.

De aceea ura, vrăjmășia și batjocura a tot ce este bunățate, a tot ce ne este sfânt, a tot ce ne este creștin.

Pentru aceasta scuipă Rabinul pe Crist.

Iar slujitorii lui Crist, la aceasta, nu au nimic de răspuns?

Numai prin luptă cu adevărat creștină putem să ne apropiem o pace cât de cât creștină.

POPA NICOLAE.

Spre deosebire de pacea zilelor noastre, care o poți numi oricum, numai creștină nu, imi închipuiesc o pace, pe care oamenii de bine trebuie s'o dozească, iar oamenii asupriți și nedreptățiți vor trebui să lupte cu ultima putere și ultima nădejde spre a o ajunge. Pacza aceasta a viitorului să o numim pacea creștină.

Și pentru ca pacea zilelor noastre, nu este pace creștină și deci nu o putem numi creștină? N'avem noi, biserică frumoasă, catedrale mărețe, preoți în toate satele, episcopi și mitropoliți, cari ne păstoresc în legea Mântuitorului, aproape de două mii de ani? Da! Toate acestea le avem și toate acestea le facem, la vedere, ca fariseii. În fond, nimic, sau aproape nimic. Să dovedesc:

I. Situația.

1. Legea creștină și viața.

„Iubește pe de aproapele tău ca pe tine însuși“ e piatra unghiulară a învățăturilor lui Cristos. Și cu drept cuvânt: căci, cine cât de cât se apropie numai de fondul acestei înalte și frumoase învățături, acela cu știre nu va nedreptăți, nu va minți, nu va înșela și nu va fura pe de aproapele său. Și având el, nu va trece pe lângă cel ce n'are să nu-i dea, să nu împărțască cu el prisosul și chiar sărăcia sa. Și lată se adevărește atunci Cuvântul Mântuitorului, că: „adevăr zic vouă, că cine miluește pe unul ca aceștia pe Mine mă miluește“. Așa dar, cine iubește pe de aproapele tău, îl iubește pe Dumnezeu.

Trecuți, cercetați faptele zilelor noastre, cu de-amănuntul și vă veți speria de neînțelepciunile și sălbăticia oamenilor: ce târg urât, ce blesteme și ce încălcări în picioare, nu numai a legilor dumneze-

ști, dar chiar și a legilor omenești. A spune adevărul e o prostie, te rade oricine. Azi adevărul nu mai este la modă. Oamenii sunt isteți și chibzuesc dinainte ca să iasă bine: cu minciuna. Azi cu adevărul nu se trăește. Înșală fiecare cum poate. Cel mic înșală în mic; cel mare înșală în mare. Nu voru arăta nici meșteșugul cu care se încarcă lemnele și fânul, nici istețimea de a înșela și ochi și limbă în cunoașterea smântânei și a laptelui. Trec peste aceste, că-s lucruri mai mici, și s' din partea aceluia, cari, la rândul lor sunt înșelați ce toți, trebuind să asude din greu și să se mulțumească cu ce le a dat Dumnezeu și cu ce le lasă din aceea oamenii. Tăranii sunt nedreptățiți și ei simt această nedreptate. Ce vând ei, e ieftin, ce cumpără, e scump. Dărilor sunt grele, de abia le mai pot plăti. Cine s'a mai îndatorat la bănci înainte cu 4 și 5 ani, când bucatele aveau preț, ca să cumpere pământ, astăzi sunt vânzânduși și ajunși la sașă de lemn. A încasa cametele mari de azi și de ieri, banca sau particularii, Români sau Jidovi, nu i lucru curat, nu i creștinesc, e curată hoție, e tâhărie. Miezul acestor nedreptăți se va vedea mai la urmă. Destul că nedreptățile s'au început aici cu plugarul. Produsele lui: vitele și grâul au fost taxate la export cu vămi grele, ca în țară, în orașo să poată fi cumpărate ieftin.

Așfel, pe de o parte bucatele și vitele ieftine, pe de alta parte, zahărul, pielea, bocancii și pălăria de paie scumpe. Este de tristă aducere aminte gluma cu bietul țăran, care mănând la târg vitelul ca să și cumpere pe el pălării de paie, alegându și 3 sau 4 pălării, până s'aducă banii, alăsat vitelul rălog la sașă și lasat a fost. Dar Dumnezeu, nu bate cu bățul; cine sașă groapa altuia, cade el în ea. Țărâniea ajunsă la sașă de lemn, nu mai cumpără nimic, se îngădește cum poate, așa că agricultura este cum

este; industria, mai bine zis industriașii, lucrătorii din fabrici sunt mai rău: lucrul se închide peste tot și oamenii n'au cu ce să plătească masa. Și avem atâta pâine în țară, și carne, și grăsimi, și de toate. Și oamenii flămânzi, n'ajung la ele. Și negustorii pe aceeași urmă. Până ieri, alaltăieri huzuriau de bine. Azi se dau peste cap unul după altul. Doar politicienilor le mai merge. Politica, azi, a ajuns meserie și încă una care plătește mai bine. Într'un an sau doi, fiind la putere, oamenii își umplu toate golarile toate datorile, toate daturile mari și mici, vechi și noi; nepoți și strănepoți devin peste noapte avuți și prăpădiți, ce împărășie avuți unul neam fără mișă și fără sfașă, fără rușine și fără de fică, în toate părțile. Până când însă?

Să nu se creadă că numai noi Românii suntem lacomi, numai la noi se înșeală și numai la noi se fură. Vom fi noi sărăciți, sărăciți nevoilor și apăsații de sute de ani, dar cu toate acestea avem virtuți cari nu ne vor lăsa în baltă, asemănați fiind cu popoarele ce le cunoaștem. Nu suntem mai răi decât Ungurii și nici nu suntem mai lacomi decât Sașii. Atât doară, că lucrurile lor și le tocimesc mai în ascuns, căci sunt mai „civilizați”, încolo, în Ungaria, ca și în Germania, ca și în America, ca și în Anglia, și peste tot, e rău. În Rusia bolșevică e rău de tot. Nu poate să fie bine. Nu trebuie să mergi acolo ca să vezi, nici să te încrezi veștilor ce se aduc despre măceluri, de foame, de muncă silită, și de revolte și bubuit de tunuri. Nu! Nu poate fi mai bine acolo, unde drojdia oamenilor conduce, și unde nu se mai suferă credința în Dzeu. La noi, bisericile sunt biserici, și preoții propovăduiesc cuvântul lui Dzeu, la noi se cuvântă binele, dar așa de puțin se îndeplinesc. Cum veți crede să faceți binele acela, ce nici numele nu i-l suferă. Nu!

Creștinismul, la noi, ne este numai pe buze. Faptele nu se asemănă, sunt pe dos chiar cu legea și învățătura lui Cristos. Noi nu iubim pe de aproapele nostru, noi ne iubim numai pe noi, suntem lacomi, vrem avuți, vrem aur mult, vrem par'că lumea întreagă să fie a noastră. Pe altul îl călcăm, îl lovim ne batem, UCIDEM. Și au perit atâția și vom peri cu toții, mușcând în același pământ, în glie, pe care o vrem întreagă. „Vie împărăția Ta, precum în cer așa și pe pământ” sună cam nepotrivit, cam urât.

Pe pământ împărățește Iuda și arginții lui: prețul pe care a fost vândut Cristos. Anticristul e azi stăpân pe toate: și va fi până atunci, până nu ne vom schimba în fapte, cercând a ne apropia de adevăr și a trăi în legea iubirii de Dzeu. *Cri vom peri cu toții în Sodoma și Gomora ce ni se deschide spre a îngropa în sine, cu fariseismul, toată nemernicia noastră.*

2. Legea iudaică și viața.

Legea jidovească e făcută anume după chipul și asemănarea poporului jidovesc. Ea se potrivește în totul cu idealurile și dorințele de mărire ale acestui popor. Religia și credința sunt una: ele se contopesc în suflet și trăiesc în faptele poporului ce și-a ales de ideal: Domnia lui Israel peste popoare, domnia ce se va clădi pe ruina țărilor lor. Legea lor este lege națională și Jehova e Dzeul lui Israel, neamul său ales.

Între legea creștină și legea Jidovilor, așa cum este ea azi întregită de Talmud și tălmăcită de preoții lor, ce se numesc rabini, e o deosebire așa de mare, ca între cer și pământ. Aceste două legi, azi nu se mai înțeleg, ca să zicem așa, cum Testamentul Nou înțelege pe cel Vechiu și cum ne o tălmăcește biserica și mai marii bisericii noastre. Din contră, azi se bat cap în cap aceste două legi. Legea creștină aduce pacea, iubirea și bună înțelegerea. Legea jidovească: Talmudul, aduce vrujă, ură și desbinare. Legea creștină merge spre un Ideal Dzeesc; Egală îndreptățire și o adevărată înfrățire între oameni. Talmudul duce spre ceva drăcesc: toate bunurile pământești, tot aurul, tot argintul pentru sine și despoliere totală de bunuri, ce privește celelalte popoare. Nu poate fi aici vorba de o conviețuire a lor. Cum nu se împacă focul cu apa, și cum la întâlnirea lor lupta se începe momentan, pe moarte și pe viață, așa se lovește și BINELE din legea noastră creștină cu RĂUL jidănesc și talmudist.

Cum se poate totuși ca Jidovii și Creștinii să trăiască de atâtea sute de ani, împreună?

Iată cum; Jidovii sunt Jidovi adevărați, cari își țin legea în întregime. Creștinii nu s'au creștini adevărați. Ei numai după nume s'au creștini. Ei nu și țin legea. Creștinii adevărați n'ar putea trăi laolaltă cu Jidovii. Dar să nu cercăm să scoatem ceva morală sau merit pe seama Neamului Ales din această țineră a legii sale, căci nu i găsim nici un merit. Iudaismul par'că i anume făcut spre întărirea și ridicarea tuturor slăbiciunilor firești ale omului. Iubirea de sine, trufia, mândria și egoismul cel mai sălbatic, sunt toate ridicate la cel mai înalt grad în legea Neamului Ales. Însă aceasta nu este virtute: și nici nu-i greutate a se ține pe sine mai preas decât pe alții și a-și admite și dori chiar, ca toate bogățiile să fie ale sale. Aceste lucruri le plac Jidovilor, și faptele lor toate, fără nici o deosebire, servesc acest scop: Toate bunurile pământului sunt pentru ei, toți oamenii, toate popoarele chiar, sunt pentru ei, ca să i serviască; toate sunt slugile Neamului Ales. Astfel de morală, cred și eu, e ușor de ținut. Frâu liber tuturor dorințelor omenești; avere, trufie și desfrâu. Mai vrei ceva? Jehova e Dzeul lui Israel, și te ascultă! Lumea întreagă e creată pentru desfătarea poporului său Jidovesc. Acum ne dăm seama, dacă ne întoarcem privirea la greșelile prin cari păcătuiesc creștinii contra legii lor, și cari le-am arătat în capitolul întâiu, că acelea greșeli și păcate de moarte ale Creștinismului sunt tot atâtea fapte bune și virtuți ale Iudaismului. Noi, și fără să știm, lucrăm mai mult după prescrierile și receptele Iudaismului decât după cele ale Creștinismului. Și asta, fie că i în firea lui, ca omul să se iubească pe sine, neîndreptățind pe de aproape, și în paguba acestuia să caute mărire, avere și înalțare; fie că le-a învățat și s'a molipsit în trăirea la un loc cu Jidovii, de la excepția, deoseco: „Merele rele au stricat pe cele bune”, Iudaismul și creștinismul sunt două morale ce se contrazic complet una pe alta. Împreună nu pot fi; nu pot exista împreună;

Iubire și ură.

Milă și tiranie.

Infrânare și desfrâu.

Idealism deoparte, materialism de alta, sunt cer și pământ. Idealismul creștin, în luptă cu materialismul

mul iudaic, a fost sortit din naștere peirii. Creștinismul ce nu și are rădăcinile în oameni, ei în Dumnezeu, adus de însuș fiul lui Dzeu, și sădit în sufletele celor ce l-au primit, încreștinându-se, nu trebuia lăsat în bătaia vântului, la voia întâmplării și la bunul plac al celor ce l-au răstignit pe Hristos. Creștinismul e ideal, omul e om; *el de ideal se poate apropia dar nu-l poate atinge omul, până când poartă pecetea și povara trupului său ce-l leagă de acest pământ. Iudaismul e materialism absolut și merge spre stăpânirea pământului. Creștinismul pregătește pentru lumea de apoi. Pământul și bogățiile de pe el, sunt lucruri de a doua mână. Mai mult chiar: prin desinteresarea noastră față de bunurile pământești ne-asigurăm cu adevărat împărăția Cerului, căci: „Mai curând va intra funia corăbii pe urechile acului, decât bogatul în împărăția lui Dzeu“.* Dar aci trebuie să revin și să zic alta: Iudaismul și Creștinismul, în împărțirea și aranjarea bunurilor pământești de-oparte și a celor cerești de alta, nu se mai contrazic, se înțeleg chiar, nu tocmai frățește, căci până când Jidovii își primesc pe lângă bunurile pământești și acelea cerești, creștinii se mulțumesc numai cu acestea din urmă.

Jidovii devin binefăcători creștinilor prin aceea că le iau truda și agoniseala lor, pregătindu-le și asigurându-le cu un ceas mai de vreme calea spre împărăția Cerului: căci: Fericiți sunt cei săraci, fericiți cei ce plânge, fericiți cei ce flămânez, fericiți veți fi când vă vor gonii și vă vor bașjocori pe voi, fericiți cei blânzi, căci unora ca aceștia este gătită împărăția lui Dzeu. Jidovii ne sărăcesc, ne bașjocoresc, ne alungă, ne fac să flămânzim, asigurându-ne împărăția Noastră. Ce cumpănire măastră în alcătuirea legii creștinești, având la baza sa legea Jidovilor ce prin Testamentul Vechiu servește de bază Noului Testament.

Interesant: din neamul Jidovese se zămislește Mântuitorul Domn Isus Hristos care ne arată calea ce duce în împărăția de Veci. Neamul Ales însă-i isteț, e își alege pentru sine pământul, dar ține cont și de împărăția Cerului, căci de sânul lui Avram, șgur că el va avea în primul rând parte, iar pe învâțătorul ieșit din sânul său ni-l dăruiește în întregime nouă.

Și noi l-am primit.

În temeiul acestui act consumat, un om cunoscător al dreptății ne ar putea întreba: Ce? Și încă vă mai plângeți de Jidovi? Ei sunt în dreptul lor. Ei au drept să se plângă de persecuțiile ce le-au îndurat pe nedrept. Încă nici după 2 mii de ani să nu ajungă stăpâni de fapt ai pământului ce li se cuvine? Sunteți voi robi de fapt, dar trebuie să deveniți și de formă!

Așa!!!

Se mai mără cineva că Jidovii stăpânesc aurul și fabricarea, ei comerțul? Totul e în mâinile lor și lor li se închină azi toate guvernele lumii? S'ar putea mira de altceva: Cum de mai existăm și cum de n'am trecut nici până acum cu toții la locul unde nu este sufărință, ci viață fără de sfârșit?

Răspuns mai târziu!!

3. Religia civilă, creștinismul ca religie de stat, excluderea Jidovilor dela cetățenia creștină

a) Religia civilă

Se naște întrebarea: diferitele credințe și religii, contribuiesc ele la întărirea și susținerea statelor? Cum? Și în ce măsură?

Fără credință și fără religie, nu se prea pot pune baze stabile, nu se pot face legi durabile, și nu se întemelază state. „Ne-ar trebui zeii pentru a face legi bune oamenilor“, ne spune Rousseau.

În vechime cele mai multe state își aveau zeii lor național. Astfel, Dacii, strămoșii noștri credeau în Zamolxa. Acest zeu își sprijinea pe toate cărările și în toate întreprinderile, neamul. Cel ce cade în luptă cu glorie, acela trece în lumea de veci unde urmează a stăpâni asupra aceluia pe cari i-a reușit a-i ucide, sau a-i face robi. Ori ce victorie, măriri și câștig de cauză pe pământ, e bine văzută de zeii, și răsplătită și în ceruri. Legea înseamnă câștig complet și pentru stat, și pentru credincios. În statele unde șeful bisericii e același și se colindă cu principele (fie rege sau împărat), ea Profetul și urmașii lui Mahomed, șefii Mahomedanilor arabi, califii, acolo religionea împrumută statului maximul, sau cel mai mare câștig. Greșala este numai că credința e greșită și duce statul în măceluri crude, din care la urma urmei statele respective pot fi eventual cu totul nimicite și șterse de pe fața pământului. Cea mai crudă și cea mai fioroasă credință și religie națională, fioroasă pentru noi Creștinii e religionea Mozaică, adică Iudaismul, al cărui Dzeu este Iehova, sprijinitor Neamului său ales, cu care prin legământ s'a legat de a-i da în stăpânire lumea. Zeu rășhunător, ce nu cruță nimic în drum spre înălțarea poporului ce și-a ales. Rezultatul ce l-a dat Legea aceasta Poporului său ales întru instăpânirea acestuia peste Popoare, îl vedem.

Despre Creștinism și efectele acestuia asupra statelor creștine, las să vorbim Rousseau, vezi Contractul Social, traducere în române. te de N. Dașcovici, pag. 172:

„Religia omului, sau creștinismul, nu acela de astăzi, ci acela al Evangheliei, care este cu totul deosebit prin religia aceasta sănătoasă, sublimă, adevărată, toți oamenii — copiii aceluiaș Dumnezeu — se socotesc frați, iar societatea, care-i unește, nu se înprășie nici chiar prin moarte.

„Neavând însă nici o legătură față de stat, religia aceasta le lasă legilor numai propria lor putere, fără să le adauge ceva, în loc să lege de stat sufletele cetățenilor, dimpotrivă, le deslegă de el, ca și de toate cele pământești. Nu cunoște ceva mai contrar spiritului social“

„Ni se spune că un popor de adevărați creștini ar alcătui cea mai desăvârșită societate ce se poate închipui. O singură observare: Societatea adevăraților creștini n'ar mai fi o societate de oameni. Spun chiar că această închipuită societate, cu toată desăvârșirea ei, n'ar fi nici cea mai puternică, nici cea mai trainică:

„Fiecare și-ar face datoria, poporul ar fi supus legilor, conducătorii ar fi drepiți și chibzuți, magistrații cinștiți, soldații disprețuitori de moarte, n'ar mai exista trufia și luxul; toate sunt foarte bune, — să vedem mai departe.

„Creștinismul este o religie numai a spiritului, preocupată doar de cele cerești: patria creștinului nu-i în lumea aceasta, . . . puțin îi pasă dacă aici treburile vor merge bine, sau rău. Dacă Statul e înfloritor, abia îndrăznește să se bucure de fericirea publică, . . . iar dacă Statul piere, binecuvântează mânia Domnului, care apasă asupra poporului său.

Un singur ambițios și fățarnic, un Catilina e de ajuns în o societate întreagă de creștini, că acela să pună stăpânire pe ei. Dragostea creștinească nu îți îngăduie așa ușor să gândești rău de aproape. Ajuns el la putere, Dzeu îți va cere să-l respecti și să-l ascuți. Iar în nedreptățile lui vei vedea varga lui Dzeu că pedepsește copiii săi. Și chiar de s'ar înțelege că usurătorul puterii trebuie înlăturat, ar trebui să se turbure pacea publică să se întrebuițeze forța, și să se verse sânge, — tot obligațiunii, cari nu se împacă de loc cu blândețea creștinului; dar la urma urmei ce-ți pasă dacă ești liber sau rob în valea aceasta a plângerii? Principalul scop e să ajungi în raiu. Iar împăcarea cu sine e un mijloc mai mult ca să isbutești.

În războiu, creștinii știu mai curând să moară decât să învingă. Inving sau sunt învinși? Dzeu știe ce le trebuie mai bine decât ei! Ce foloase poate trage din stoicismul lor un dușman mândru, furios și neînduplecat! Evlavioșii creștini vor fi zdrobiți fără cruțare, sau, își vor datori viața numai disprețului ce au să li-l poarte dușmanul. După mine, jurământul soldaților lui Fabius a fost frumos, căci n'au jurat să moară, sau să învingă, au jurat să se întoacă învingătorii și și-au ținut cuvântul. Creștinii n'ar fi făcut așa niciodată, pentru că și-ar fi închipuit că li ispitesc pe Dzeu. Creștinismul nu predică decât sclăvia și supunerea. Spiritul lui e prea favorabil tiraniei, pentru ca aceasta să nu se folosească totdeauna. Adevărații creștini sunt meniți a fi selavi, ei o știu, dar nu i doare, fiindcă viața asta scurtă are prea puțin preț în ochii lor“..

Cred că-i destul. Vederile lui Rousseau sunt clare: iar svârcolirea Neamurilor prinse azi în ghiarele puternicei Finanțe Jidovești e dovada cea mai crudă și cea mai muștrătoare față de aceia cari se încapăținează să rămână orbi.

Revenind la interesul de stat, în legătură cu diferitele credințe, e sigur că statul are interes ca cetățenii lui să aibă o religie, care să li facă a-și iubi îndatoririle. Dogmele nu interesează, numai în caz că se împotrivesc îndatoririlor de cetățeni. În cazul acesta statul are dreptul, ba chiar datorința, de-a isgoni, nu ca credincios, dar ca nesociabil, ca unul care nu poate iubi sincer legile și dreptatea și jertfi, la nevoie viața, ca o datorie. Iar dacă cineva, după ce le-a recunoscut în mod public, se poartă ca și cum nu le ar crede, să fie pedepsit cu moartea, căci a săvârșit cea mai mare crimă: a mințit înaltea legilor“, o zice acelaș Rousseau.

Această credință, obligatorie tuturor cetățenilor, ne-ar da o religie civilă. Religia aceasta, după Rousseau, trebuie să fie simplă:

Să existe un Dzeu puternic, luminat și binefăcător, care să răsplătească pe cei buni și să pedepsească pe cei răi, în lumea ce va să vie. Sfințenia contractului social și a legilor: față dogme pozitive. Negative una singură; izgonirea credințelor ce se contrazic, căci „e cu neputință să trăiești în pace cu oameni

ce-i crezi condamnați: a-i iubi înseamnă să urăști pe Dzeul care li pedepsește“.

Am ținut ca să fixăm aici precis vederile lui Rousseau, despre credințe în general, despre creștinism în special, precum și despre credința obligatorie a cetățeanului, spre a le avea la mână, de câte ori vom avea lipsă în tratarea acestui studiu.

b. Creștinismul va trebui să fie religia civilă a Neamurilor.

Părerile lui Rousseau asupra Creștinismului sunt juste numai în interpretarea și înțelegerea greșită ce se dă azi învățăturilor lui Hristos.

Adevărații Creștini. Inșă, nu trebuie să devină selavi.

Mantulitorul atotștitor și atot-văzător, care din nemărginita Sa iubire față de oameni s'a jertfit pe cruce, n'a putut să dorească credincioșilor săi sclăvia. Numai teologii greșiți au putut explica textele și învățăturile Lui atât de rău și numai niște conducători nevrednici au putut duce biserică lui Hristos față de iudaism, în halul în care se găsește. „Fă ce zice popa, dar nu face ce face el“ e cea mai caracteristică bătaie de joc față de propriile sale datorințe a tagmei, ce predică apă și bea vin.

A spune: Fericțiți sunt săracii, „fericțiți cei ce plâng . . . „fericțiți veți fi când vă vor goni și batjocari pe voi căci veți câștiga Împărăția lui Dzeu; și a-ți asigura în acelaș timp pe spânarea aceluiași credincioși traiu mai bun și bunățiile pământestii, înseamnă a înșela și specula mai rău decât Jidovii parazii. Înseamnă trădare: crescătorie de vite de muls, de tras etc.

Creștinismul trebuie înțeles așa cum l a înțeles Isus. Creștinismul nu e o răbdare și suferință ce duce la sclăvie. E o luptă ce duce la victorie.

Christos, în fața fariseilor, în fața aceluiași farisei cu cari și noi Creștinii ne luptăm, a îndrăznit și n'a suferit, le-a spus adevărul în față, și a luptat până la moarte, pentru adevăr. Și a fost crucificat. Astfel de exemple și astfel de fapte nu duc la sclăvie. Din contră, ridică la adevăr și la libertate, cari singure sunt demne de Fiul Omului.

În fața nedreptăților zilelor noastre 20—30 episcopi și metropolii câți avem, unde-l unul să angajeze lupta, luptă pentru adevăr și dreptate, luptă contra sclăviei și contra alcoolizării acestui neam de cătră Jidovi? Nu-i nimeni! De-ar fi, s'ar vedea. L'am ști cu toții. Jidovii pe loc l-ar stigmatiza ca d'n gură de șarpe. Semnele însă sunt triste, dar doveditoare: Se lasă să fie întemnițați excepțiile ce fac tagmei cinste: Berinde și Dumitrescu. Dar să lăsăm aceasta.

„Vină Împărăția Ta precum în cer așa și pe pământ“, de asemenea nu se poate înțelege ca venirea Împărăției lui Dzeu pe pământ să se facă numai din mila lui Dzeu și fără nici un merit al nostru. Iar „Iubește pe Aproapele tău ca pe tine însuși“ nu-mi permite să mă las nedreptățit de partea ce mi se cuvine. căci numai iubindu-mă întâi pe mine, pot să iubesc pe aproapele meu ca pe mine însuși: Deci nu lașitatea, și nici nu sclăvia, ci viața, lupta dată pe pământ pentru întronarea adevărului și a Împărăției lui Dzeu pe pământ vor cualifica pentru Împărăția Cerului,

Adevărul lui Hristos, intronarea lui pe pământ, azi par'că-l mai departe ca ori când. Cauze vor fi multe. Cea mai însemnată cauză trebuie însă căutată în biserică. Și mai ales în conducătorii Ei, dela început — până în zilele noastre.

Lipsa de fond cu adevărat creștin, lipsa de adevăr, lipsa de iubire creștinească și lipsa de credință au putut aduce neînțelegeri ce-au deslinat biserică și unitatea ei.

Când mă gândesc la istorie și certele religioase ce au dus la desbinările bisericii lui Hristos în atâtea bisericiute câte confesiuni numărăm, nu pot învinovăța pe Luther, pe Calvin, și Huss de rea credință, în ce privește desbinarea ce au produs-o, fiind ei toți călăuziți de oareșicareva idealism. Sufletele lor erau revoltate de greșeli reale. În revolta aceasta, și în ferbîntența luptei însă, e natural că au mers prea departe, și în loc de a face bineși de a curăți biserică de greșeli, i-au făcut rău, căci au sfâșiat-o în bucăți:

Însă dacă acestia pentru greșelile lor cu urmări grele pentru biserică, pot avea ceva scuză, nu pot fi scuzăți și-s mai mari, cu mult, greșelile lor. Erarchii și conducătorii bisericilor rupte, cari n'au încercat în liniștea lor sufletească și coborân-du-se în adâncul înțelepciunii creștine să refacă unitatea bisericească; ei au suferit ca aceasta biserică sfântă, secole de-a rândul, sângerând din atâtea răni, să fie lipsită de conținut, lipsită deci de căldură, și lipsită de adevăr.

Căci baza legii creștinești este iubirea de aproapele: iubirea creștină! Fără aceasta nu e credință, nu este adevăr.

Se poate ca să cauți în Hristos, și sute de ani să nu afli aceasta împăcare??

Și ca să fim și mai documentați, să trecem în cadrul național: Pu'em noi presupune ca între bisericile românești, având acestea conținutul adevărului creștin, să se nască între ele certe confesionale?? Răspunsul se înțelege dela sine: *Facă-și biserică vie, începând cu conducătorii ei, dela vîldică, datorința de creștini bun, și atunci, nu mai există partide, nu mai există certe, nici confesionale, nici politice între Români.*

Da, da, fond sufletesc, credința le lipsește și azi, conducătorilor în Hristos, episcopilor și metropolitilor noștri. Nu căută adevărul creștin, ei caută demnități, caută trufe și aur. De nu și-ar teme demnitățile, și de ar avea credință numai cât un grăunte de mac, nu muntele, bariera ce au făcut-o meștesugit între bisericile românești, jerifind fondul creștin și iubirea de neam și frate pentru lucruri de-a doua mână, zic, de-ar avea credință, ar ridica această barieră, și ar salva și creștinism, și unitate de lege, și unitate de neam. Însă sunt prea puțin credincioși, ca să se hotărască la lucruri bune. N'au simțul datorinței. Îmi iau toată răspunderea pentru ceea ce scriu.

Sunt convins că nu stric nimic, poate va ajuta chiar scrisul meu. Nu credem nici eu atîta nepăsare, până nu m'am convins.

— Cum? — Voleu arăta-o în articolul următor.

Am scris anul trecut o mică broșură, intitulată: Datorințe Creștinești, cari ca și aceste rânduri; pe

înțelesul tuturor dovedeau destul de clar și bazat pe legea creștină, că a lupta contra pericolului iudeesc e o datorință creștinească: deci că această luptă se impunea și preoților, până la cel mai înalt grad. Și am trimis-o aceasta, chelfulnd și cu timbrele de poștă la vre-o 6000 de preoți și învățători. În primul rând însă s'au trimis aceste datorințe tuturor episcopilor și mitropoliților bisericilor române de ambele confesiuni. Am primit un singur răspuns și încurajare: din partea P. S. Episcop al Clujului: Nicolae Ivan. Atunci am trimis de nou la aceleași adrese aceleași Datorințe Creștinești. Închise în cuverte și însoțite de câte o cerere al cărei cuprins se va și vedea. Am primit răspunsuri binevoitoare: Una din Sibiu, călătorește din Râmnicul Nouului Severin. Atunci m'am apucat, și celor ce nu voiau să m'audă, le-am trimis din nou, acum recomandat, Datorințele Creștinești, însoțite de firmătoarea adresă:

Cluj la 30 Ianuarie 1929.

Înalt Prea Sfințite Părinte,

Cu data de 11 Iulie a. c., mi-am luat pentru prima oară îndrăzneala de a mă adresa în scris Înalt Prea Sfinției Voastre, cerându-Vă părerea asupra „Datorințelor Creștinești” alăturate. Sunt sigur că lucrarea aceasta n'a ajuns la destinație, căci fiind vorba de o lucrare cu caracter creștin, dacă e bună, ea trebuie încurajată, iar dacă e rea, trebuie desaprobată, atunci când aceasta e cerută dela factorul cel mai competent să răspundă.

Trimit deci din nou, Înalt Prea Sfinției Voastre, în cele ce urmează, aceeași adresă însoțită de aceeași rugămintă:

Cluj la 11. VII. 1929.

Înalt Prea Sfințite Părinte,

În „Datorințele Creștinești” mi-am pus toată năzuința și tot sufletul meu de Român și de Creștin adevărat, de-a face să se ogîndească aceste atribuțiuni, din desfășurarea ideilor ce propovăduiesc prin lucrarea alăturată.

Având deci firma credință, că ceea ce susțin sunt cu adevărat datorințe creștinești, e firesc să mă adresez și să le comunic acestea în primul rând preoților, ce la rându-i e dator să aprecieze dacă a sosit timpul să acționeze în concordanță cu convingerile ce se creiază.

Preoții profesorii, cunoseții, cari în cerc restrâns l-am consultat, aprobându-mă m'au învrednicit atât de sprijinul lor moral, cât și material. Lucrul acesta mă încurajează și mă face să mă adresez, cerând audiență și bătând la ușa tuturor Arhierilor bisericilor românești, nu personal căci mi-e imposibil s'o fac, dar în scrisoare, și să cer sprijinul întreg, sprijin neprecupețit, așa cum îl dictează conștiința de datorință față de neam și de lege.

Socialismul, umanitarismul fals și iudaic, francmasoneria, uneltetele meschine ale dușmanului nostru natural și vecinic, în urma și a vinovăției celor ce au condus biserică, au reușit să pună stăpînire pe cei ce erau menși dela Dumnezeu să conducă: și azi în loc de o luminoasă conducere a aristocrației intelectuale, avem parte de haosul democrației iudaice, în care cel meniți să apere turma de piatră, sunt silii să asiste în mod oficial la trădarea, robirea și

aservirea sistematică a creștinismului în general și a Românilor în special. Avea-vor reprezentanții bisericii puterea de a se opune acestei continue slăbiri și a prestigiului lor, vom vedea.

Noi în tabăra noastră mică, dar hotărâtă, vedem clar situația. *In slăbirea bisericii creștine vedem ruina națională.* Iar spărând prestigiul și unitatea bisericii, ne apărăm pe noi înși-ne.

Pentru aceasta, ajutorarea reciprocă se impune. Adevărul e acesta și adevărul trebuie să învingă.

Implorându-Vă, înalt Prea Sfințite Părinte, înaltul sprijin și binecuvântarea arhierescă, semnez

cu filasă supunere

NICOLAE POPA

prof. Cluj, str. Bob nr. 7

În urma acestei scrisori recomandate, nimeni nu și mai poate ascunde slăbiciunea și neglijența îndatoririlor de pășor sufletesc. Am mai primit 2 scrisori: Din Roman și Caransebeș.

Cea din Sibiu îmi aprecia năzuințele și credința, și mi a folosit mult în umbletele mele și provăduirea ideii prin Ardeal.

Regret că mi s'a perdit și nu mai dispun de ea.

Cea din Râmnicul Nouului Severin sub No. 13667—1929 îmi scrie următoarele: „din lipsă de fonduri nu Vă putem acorda vre un sprijin material în acțiunea ce întreprindeți. „Primii Arhieriești binecuvântări, Episcop Nifon.“

Cea din Roman: „Stimate Dle N. Popa, am păcătuit îndatorire din partea P. S. nostru Episcop de a răspunde scrisorii DV. din 30 Ianuarie cu privire la foaia „Infrățirea Românească p. popor.“ Facem o bună apreciere cuprinsului și tendinței acestei foi. Pentru aceasta P. S. Episcop m'a însărcinat a o recomanda preoșimii noastre prin revista eparhială Cronica Romanului. Aceasta o facem bucuros. Dar n'o putem impune preoșimii, dat fiind mulțimea revistelor cu caracter strict bisericesc pe care le iau din oficiu. Cu perfectă stimă, Icon. Gr. Popescu conferentier.“

Cea din Caransebeș. No. 679 Sc.—1930. „Confirmând primirea broșurei... cu regret trebuie să vă comunicăm, că deși apreciem năzuințele Domniei Voastre, dar nu o putem recomanda în mod oficial preoșimii. Episcop Dr. Bădescu.“

Acum să facem socoteala: Din douăzeci și vreo cinci de episcopi și metropoliți români, în frunte cu Sanctitatea Sa Patriarhul, cărora m'am adresat să-mi dea ajutorul moral, întreg, așa cum îl cred de cuviință în această acțiune românească și creștină, au găsit de cuviință să mi răspundă cinci episcopi. Am primit recunoștință și arhierieștile binecuvântări din partea P. S. Lor, totodată regrete că din lipsă de fonduri sau din alte lipsuri nu pot face mai mult!

Prea Sfințitul Episcop de Caransebeș și sunt în deosebi de recunoscător pentru sinceritatea Sa: Regretă mulți, apreciază năzuințele, dar în mod oficial nu o poate recomanda preoșimii. O știu Prea S. Voastră. O știu asta și eu, și o regret: Vin ordinea severe de sus, de la Sanctitatea Sa, ca preoșii să nu susțină apărarea creștinismului cutropit de Iuda, astăzi chestie grea, când toată puterea e în mâna Iudeilor și noi suntem atât de slabi și ne închinăm cu toții aceluiaș vișel de aur, ca și Iuda. Da, da! Miniștrilor le trebuie împrumutul, că țara nu mai poate plăti

biruri și Sanctitatea Sa fără pensia de regent din ce să trăiască? Da, da. Sărăcia e mare. Iuda ordonă guvernului, guvernul patriarhului și așa mai departe: *Oficial nu se poate sprijini creștinismul!*

Singur P. S. Sa Episcopul Ivan a cutezat să ne sprijine mai efectiv: Păstind din vistieria proprie 1000 de lei pentru 500 de Datorințe Creștinești, ce a avut îndrăzneala să le distribuie prin proșopitate preoșilor-Laudă Lui! Cât privește pe P. S. S. Episcopi ce mi-au răspuns, îi rog să primească mulțumirile mele pline de respect și recunoștință pentru sprijinul moral și întărirea sufletescă de care m'au învrednicit.

P. S. S. Episcopi și Metropoliți ortodocși în majoritate absolută, greco-catolicii absentând integral, învrednicindu-mă astfel cu neluarea în seamă, primească mulțumirile mele pentru negațiunea prin care ne-au ajutat la o orientare justă în aprecierea puterilor pe cari se poate conta.

Să o știe însă P. S. S. Lor, că nu Neamul Românesc e pentru P. S. S. Lor și P. S. S. Lor sunt pentru apărarea credinței și apărarea Neamului. Și această apărare, — cu am nădejdeja — poporului român, ce-a suportat atâtea greutăți în trecut, ce și în prezent, fără a putea fi înfrânt, în urma urmei — *totuși va reuși.*

Din cele spusă până aci, așa cred, mi-a reușit să dovedesc:

1. creștinismul adevărat, acela pe care l-a trăit Hristos, e un creștinism activ, care duce la victorie și nici cum nu la înghesușcherea și la robirea creștinilor.

2. Creștinii s'au desbinat între sine și au decăzut în sclăvia morală, dar mai ales în sclăvia materială a Iudeilor cutropitori, tocmai din cauza neînțelegerii și a lipsei de adevărată credință creștinească a conducătorilor lor.

Oameni vanițiși și plini de trufie, iubitorii de argint și de alte bunuri materiale, nu sunt capabili de pace și de unire între frați. Pacea-i dela Dzeul creștin. Iubirea de argint și trufia ne ținând la morala noastră, duc la ceartă și desbinare, căci aparțin celui ce-a vândut pe Hristos: Iuda!

Iată insuficiența conducătorilor ce nu știu aduce pacea căci le lipsește credința.

Cum ar putea el susține o luptă creștină, o luptă pentru dreptate, o luptă contra Iudeilor, când și el sunt lipsiți de acel dar, de aceea scântele divine, care nu și permite să nedreptățești pe altul și să i dorești agoniseala lui:

Di. Iuliu Maniu, camera și senatul, au greșit adânc și au pus la încercare grea credința acestui popor, când din mizeria și sărăcia aceluia au găsit cu cale să acordeze pensii de câte 150.000 de lei pe lună celor trei regenți, dintre cari unul era cea mai înaltă față bisericească a ortodoxiei române.

Fapte creștinești ne trebuiesc nu vorbe. Predicile nu le mai ascultă nimeni, dacă faptele preotului nu sprijinase învățăturile lui. Din reforma agrară preoșii au primit 30 de jugăre de loc eclesie, e și lesă, au și zile de lucru, și plată pentru slujba. Și nu e destul?? Când oamenii pot da, căci le rămâne, atunci merge; dar când mulți ar lucra și n'au cui și flămânzesc, atunci legea creștină: „Iubește pe aproapele tău ca însuși pe tine“ e căcată'n picioare. Și greșala preoșimii e dublă: Pe de o parte, în unele cazuri e nepăsă

toare, de cele mai multe ori însă activează chiar la ruina și desbinarea țării pe partide cari o sărăcesc. Pe de altă parte caută să se sustragă din sărăcia generală, la care, fie chiar și numai prin nenăsterea sa dar a contribuit. De aici: Invitie năcăz și necredii în

Porății de ori ce sprăță rătăcesc, nu atât din cauza cumrărilor de conștiință din cauza dușmanilor de țargovești Jidovi, ci mai ales din cauza creștinului de care sunt înșetoși și pe care la preoții au căutat o fără a o găsi.

Adevărul creștinesc e atât de simplu, dar atât de greu de îndeplinit, căci se împotrivesc lui, firea omului.

Dar se apropie momentul când tot această fire a omului se va împotrivi din interes propriu, neadevărului, pe care până acum l-a admis.

S'au împărțit moșiile boeraști, și boerii s'au învoit, căci era rău de nu s'ar fi învoit.

Se vor reuni și bisericile într'una singură atunci, când conducătorii vor simți că și pentru ei e mai binevenită unirea, decât desbinarea ce nu mai suferă amânare. Caracteristica și edificatoare sunt observațiile unei țărance de rel. ref. din Cluj, care spunea cu vervă și indignare:

„Eu n'am mai fost la biserică, de când m'am cununat. La cununie am auzit destule și-mi vine rău de câte ori mă gândesc la ei (preoți). Bărbatu-meu e catolic, eu reformată. Preotul meu m'a certat că nu mi-am găsit unul de legea mea. Să iau eu de bărbat, „un blăstămat de catolic“? Preotul lui de asemenea, pe mine m'a făcut blestemată. Ori blăstămați sunt ei, căci învrăibesc lumea ce se înțelege. Ce să cântăm în biserică: blăstăm?!“

Nu trebuie comentari.

Adevăratul spirit creștin, spirit de forță și luptă pentru adevăr și dreptate se pornește deja; însă nu din motiv de dreptate, ci din interes de apărare proprie: firea, existența noastră este periclitată:

* * *

Materialismul, surul, capitalele mari s'au grămădit la-olaltă, în mâinile celor puțin. Belșugul în aceste locuri e prea mare, capitalele nu mai pot prospera, nu mai pot crește, căci n'are cine să le mai nutrească. Circulația și fără vlagă, nedreptățile se răsună, capitalismul exagerat trebuie să se prăbușească, ca popoarele să ajungă la pier și viață. Azi stagnează totul. Avem bucate, vite destule, dar fără preț; capitaliștii au fabrici mari și multe, au și fabricate destule, dar de oarece banii sunt în mâinile lor, și cine ar avea lipsă de fabricate n'are bani, fabricatele nu se trec, fabricile se închid, lucrătorii rămân fără lucru, și fără bani trec înainte flămânzi pe lângă jirezile de bucate ieftine, fără a le putea însă ajunge. Nedreptatea trebuie corectată spre a asigura vișta tuturor, vișta ce pe întregă linie, în tot momentul, poate să devină periclitată.

* * *

Statele și popoarele ca și indivizii au aceleași dorințe de mărire, și cele tari sunt gata totdeauna de a călca în picioare și nedreptăți pe cele mai nevoiașe. Înarmările se în lanț, și sunt atât de costisitoare, că sub povara lor și cele mai puternice state se poticnesc să cadă. Invențiile noi, aeroplanele cu bombe și gaze asfixiante, dar mai ales amintirea

războiului mondial ne umple de groază și ne silesc a raționa asupra posibilității de-a ne salva existența, de a ne mântui viața, care azi e'n cel mai mare pericol, atât în ce privește pe indivizi, cât și în ce privește popoarele, mari și mici la olaltă.

Ită cum se va căuta, în interes propriu, și din partea indivizilor și din partea popoarelor, a-și conorda acțiunile cu adevărul creștin:

Nu nedreptăți, ca să nu fi nedreptățit!
Vrei să trăiești, lasă și pe altul să trăiască!
Ce ție nu-ți place, altuia nu face.

Și as fel. cu timpul, cândva se va putea ajunge, ca ceea-ce, mâine, de voi de nevoie, vom înscrie ca lege: iubire față de aproapele nostru, aceasta, prin deprindere, peste sute și miile de ani, să treacă în sângele și firea oamenilor.

Iar pentruca mizeria și nelegiulrea noastră să se prefacă în bine și ca să mai putem nădăjdui în o lume mai dreaptă și mai Dumnezeuască, pentru aceea e necesar ca legea creștină să devină religia civilă, în statele mari, ea și în cele mărunte.

c) Jidovii, prin legea lor, se exclud singuri de a putea fi cetățeni loiali în state creștine.

Azi nu există creștine.

Creștinii au păcătuit greu contra legii creștine, când conviețuind într'ună cu necreștini, și mai ales cu Jidovi, le-au permis acestora orice libertate, deci și libertatea de a-și bate joc de morala creștină, de legea creștină și de Dzeu. Acest păcat ce și l-au permis Creștinii, față de legea și Dzeul lor n'a putut rămânea nepedepsit. Virtutea creștină, având a lupta și învinge și firea păgână a omului, față de corupția ademenitoare a Jidovimii, a trebuit să cadă. Așa dar tot ce-i contrar virtuții, materialism, trufie și desfrâu, cu un cuvânt iudaismul, având frâu liber, s'a dezvoltat și și a adus roadele din belșug: pe de o parte *) Finanța Jidovească a luat firțta prin exploatarea fără milă a maselor lucrătoare de cătră Jidani, și ajutați fiind la aceasta de toate guvernele.

b) Față de această înbogățire a Jidovilor și a politicienilor corupți, pe de altă parte, a urmat dela sine mizeria și suferința celor mulți și prădați de roadele muncii lor de cei dintâi.

Imi aduc aminte de o discuție cu un Domn Prof. universitar, asupra faptului, că se permite la noi ori-ce, chiar și batjocurile la adresa legii și a moralei creștine.

Și-i celiam într'o carte următoarele rânduri:

„Blăstămat fie Dzeu, și toată opera cărpăciască a creațiunii lui, să fie blăstămată...“ Iar el foarte înștit, imi spune: „Suntem stat democraț, la noi e liber să scrii ce vrei, avem presă liberă și stat constituțional; nu suntem stat creștin“ Și avea dreptate.

Ne fiind noi un stat creștin, ci mai degrabă unul iudaic, e natural că am ajuns aici. Dar și aceea-i natural, că spre a o duce mai departe, trebuie să revenim la moravuri mai bune, să devenim creștini.

Într'un stat creștin, se'nțelege, Jidovii nu pot fi cetățeni.

Într'un stat creștin trebuie dreptatea creștinească,

toți să lucreze, și nimenea să nu aibă nici prea mult, nici prea puțin. Căci morala noastră ne obligă să iubim pe de aproape ca pe noi însine. De aproapele nostru-i tot omul. De aproapele Jidovului e numai Jidovul, neam ales, plin de trufie, el se iubește numai pe sine. Tot vrea să fie al lui. Nouă nu ne-ar lăsa nimic.

Imposibilitatea de-a trăi împreună e izbitoră. Rousseau se exprimă astfel:

„E cu neputință să trăiești în pace cu oamenii pe cari îi crezi păcătoși și de condamnat; a-i iubi înseamnă să-l urăști pe Dzeul care-i pedepsește“

4. Lupta între Jidovii înarmați prin Iudaism și între popoarele creștine desarmate prin creștinism, fatalmente a dus la dezastrul la care asistăm.

Neamul ales al lui Jehova, încrezut și mândru de mărirea sa se împășle în toate părțile lumii să și întindă puterea și să și preia bunurile în primire. Căci tot e al lui, tot pentru defătarea lui e creat: dobitoacele, precum și celelalte popoare, o specie de dobitoace și ele, golmi numai întru stăta au dreptul la existență. Întru cât fie prin hrana, fie prin munca lor, sunt necesare, și folosesc Neamului Ales.

Și Jidovii cred în această Lege, și se supun ei și o îndeplinesc întocmai. Le este și ușor să o facă. A fi mândru, și a te crede mai cuminte și mai de seamă de cât altul, e în firea omului, a fi lacom și a-ți dori să cuprinzi lumea întreagă de asemenea.

Le este ușor lor, și nu le trebuie nici o efortare ca s'o îndeplinească întocmai.

Privește-l și judecă:

Nu se ine el ales dintre celelalte neamuri? Amestecă se el cu noi? Nu ne privește el ca ceva ființe de dispreț? Nu ne ia el drept ființe spurcate: primește el să mănăce din vasele noastre? Lui îi trebuie carnea cușer, lapte cușer, beuturi cușer, de mâni curate și jidovești nu spurcate și creștinești. Intră el în familii creștine? Se căsătorește el în familii creștine? Rar de tot, dar și atunci nu din iubire și respect, ci din speculă. Căsătoria, ce întâmplător din adevărată iubire s'ar face, e urmărită și pedepsită cu moartea. Urmărirea încetează numai prin trecerea individului la Creștinism prin botez. În cazul acesta, însă toți membrii familiei vor trebui să ispășească grozavul păcat și în viață și după moarte. Punerea lor în mormânt se face cu fața în jos. Iată deci poporul care, cu toate că de mil de ani, mișună câte unul, câte doi, printre stătea popoare, speculându-le bunurile, și căutând arginții, a reușit totdeauna să rămână ales și străin de popoarele printre care viețuiesc. Nu se asimilează. El de fapt, trăiește și rămâne ales și străin de toate popoarele lumii. Disprețul față de noi, față de creștini, mândria și trufia lor e fără de margini și se explică pe deplin din legea și credința lor, ca fiind ei mai presus decât celelalte neamuri.

Nu tot atât de ușor de împlinit le este creștinilor legea lor. A iubi pe de aproape ca pe tine însuși e contrară firii omului. Firea omului e de a se iubi pe sine, iar legea creștină nu-i lasă frâu liber poftelor sale firești. Nu te lasă să nedreptățești pe altul

să iai ce e al altuia. Dzeul creștin e tată la toți, și ne iubește pe toți deopotrivă. Noi suntem frați și trebuie să ne iubim ca frații. Această-i porunca lui Dzeu. Legea creștină ne dă o morală superioară, ea e contra firii omului, pe care vrea să o înblânzească și să o facă mai bună.

Pentru aceea legea creștină e greu de împlinit, căci omul trebuie să și înfrângă poftele și să și biruiească firea. Lucru greu. *Cine se învinge pe sine, acela raportează cea mai mare victorie.* Propovăduitorii creștinismului, înșiși, după cum am văzut, parțea cea mai mare, la examenul acesta greu, au căzut. N'au putut iubi pe de aproapele lor ca pe sine însuși. S'au iubit numai pe sine, trăind după legea firei lor și a materialismului Iudaic, din care pricină au urmat toate neajunsurile la cari am fost expuși creștinii: Certe și desbinări confesionale și trădarea drepturilor la viața a popoarelor creștine, prin falsificarea adevăratei vieți creștine. Popoarele creștine ca niște turme de oi au fost lăsate în seama Jidovilor, cari înarmați prin Lege, s'au năpustit mai sălbatic decât lupii, la prada ce li se cuvine. *)

Rezultatul îl avem nu numai la noi. La toate popoarele creștine e la fel: nedreptăți strigătoare la cer; averi îngrămădite de o parte, lipsă și sărăcie de alta, certe, revoluții răboase. *Cauza sunt Jidovii lăsați în toată libertatea lor să și execute Legea.* Lumea pe măsură ce se deșteaptă și vede adevărul, ce azi nu se mai poate conștientiza, reacționează.

Anti-semitismul nu țură, el e dorința adevărată a creștinismului, de a trăi Anti-semitul luptă, și suferă, ca și Hristos, pentru adevăr.

5. Pacea Creștină

Anti-semitismul nu este un rău inventat de Dl. A. C. Cuza. El e urmarea firească a răului de care suferim Dl. A. C. Cuza este omul cu mintea luminaată care studiind și aprofundând viața socială de la Hristos încoașe, a căutat și a descoperit preșelile și viciele ei. La lumina învățăturilor, și a doctrinei sale, vedem și noi azi adevărul întreg. Contra primejției jidovești luptăm cum știm mai bine; scopul ne e adevărul creștin, și avem toată rădăcina, că, cu ajutorul lui Dzeu care nu ne poate lipsi, vom învinge. Semnul ne este svastica, sau crucea încârligată în direcția înălțării soarelui, arma folosită de strămoșii noștri, în luptele lor ce le purtau cu Jidovii și cu celelalte popoare semite, încă înainte de Hristos. Acest semn îl are și Hitler al Germanilor, precum și toate celelalte popoare ce se deșteaptă și văd azi primejdia jidovească ce amenință lumea întreagă cu

*) Pentru ilustrarea situației mai mult decât păcătoase din zilele noastre, îmi las voi să amintesc, că arhiepiscopul bisericii nu numai că nu apără pe Românii ajunși la marginea desnădăjdiei și ruinați de Jidovii cămătari, dar încă dau și ordine și circulare preoților de-a nu intra în organizațiuni de apărare națională și creștină, iar pe cei ce fac astfel, îi lasă tagmă preoțească, să fie întemnițați și trufați în închisoare luni de-a rândul fără nici o sentință judecătorească, și fără de a avea cuvânt. Exemplele destule: Cel mai caracteristic e marele scriitor și prof. univ. de teologie Dl. Nichifor Crainic, mai departe preoții Berinde și Dumitrescu etc, cari la urmă au fost găsiți nevinovați și achitați de justiție.

prăbușirea. Victoria Antisemiților înseamnă victoria creștinilor asupra Jidovilor și ea va fi întreagă când va birui morala creștină, intronându-se în locul moralei Jidoveștii de azi. Pentru ca să ajungem aici, pasul cel dintâiu va fi: legi la ai căror fundament să stea religia de stat, legea creștină. Statele viitoare, bazate pe legea lui Hristos: „Ce ție nu-ți place, altuia nu face” vor fi în strânsă legătură și vor și să nu se nedreptățească unele pe altele. Războaiele vor fi excepțiuni rari, aproape imposibile. Pace Creștină și Internaționalism Creștin și sincer e dorința noastră a tuturor oamenilor, cari suferim azi atâta de pe urma neliniștii și nedreptăților cari nu s'înfrânate de nimic. Cea mai mare pedecă, neștiută și necunoscută boalea, e înfățișată. Să vedem mijloacele: întâiu acelea de cari s'au folosit Jidovii spre a ne lega mâinile și ochii și după aceea, ale noastre, de salvare. Iar deodată cu ele se vor arăta în parte și mijloacele de apărare imediată

II. Mijloacele de împăienjenire.

1. GAZETĂRIA

a) Gazetăria în genere.

Gazetele azi sunt mare putere în ce privește conducerea oamenilor. Puse ele în serviciul unei cauze mari și sfinte, sunt o binefacere; angajate însă în serviciul unei ticăloșii, libertatea lor devine o blăstămăție pentru oameni.

Gazetele, partea covârșitor de mare din numărul lor, pe întreg rotogolul pământului, servesc azi interesele Jidoveștii, sau Jidovite. Jidanii au înțeles de mult puterea mare a gazetăriei și plătind-o, se folosesc de ea. „Dă-mi presa, adică toate gazetele în mână, și volu ajunge să stăpânească lumea”, a zis un oare care cugetător. Acest lucru i țeles prea bine de Jidani ca unii cari vreau stăpânirea lumii, s'au folosit de el. Prin gazețele înființate direct de Jidani, sau cumpărate pentru anumitele lor scopuri, au sămănat veninul contra legii noastre creștinești, propovăduind peste tot ura, socialismul și bolșevismul judaic. Și i îngrozitoare țărnia și îndărătnicia, ce o depun Jidanii în luptă, spre a-și ajunge scopul lor mășav și diavoleș. Dar să nu creadă cineva că pentru ca să ajungă ei la puterea, unde-i vedem azi vre un dar deosebit al lui Dumnezeu, vre-o minte vre-o inteligență mai mare, i a ajutat. Nu! Legea lor, mijloacele diavolești de cari s'au folosit, acelea i-au ajutat. Jidanului îi este iertat să 'nșele, să falsifice beuturi și să otrăvească cu a'cool metilic, pentru scopul măreț ce-i are. Ii este iertat să fure avutul și bunăstarea câștigată cu sudoarea frunții sale a creștinului prin camăta sută la sută și alte apucături jefuitoare. Căci el nici când nu face alta, decât să și adune bunurile sale ce după lege îi aparțin, eu ori ce mijloace. Scopul lui fiind sfânt, toate mijloacele i sunt iertate. Folosinduse Jidanul de aceste mijloace, de oari un creștin adevărat își întoarce capul cu groază, îl vede azi stăpân peste comerț, stăpân peste industria cea mare, și stăpân peste finanțe, peste bani și băncile cele mari ale lumii. Cine are bani, are de toate: Jidanii azi sunt stăpâni și pe gazete.

Imi aduc aminte, pe timpul, când Ardealul era sub Unguri, Gazeta Transilvaniei, Tribuna, Luceafărul, ori ori-care altă gazetă de aici, cu câtă încredere, cu

câtă sfințenie se citeau. Erau adevăruri, erau scrieri românești, nespângărite încă, de amestecul străin. Nu știu, scriitorii români erau mai adevărați Români, sau Jidanii își aveau interesele lor altele, pe piețe mai mari, sau mai mănoase. Fapt este că gazetele de atunci conțineau adevăr. Și Românul nu fără motiv se mira: Cum să nu fie adevărat, când eu am văzut aceasta negru pe alb?

Și-mi vine iar aminte, după înfăptuirea României Mari, ce surprindere neplăcută, că în gazete scrise românește nu mai recunoaștem ideile și visurile aceluia neam din care și eu făceam parte. Mi-au trebuit ani de zile până să mi găsesc oamenii, și până să-mi găsesse gazete românești.

În anii dintâiu ai României Mari nici n'a fost gazetărie curat românească. Era o beznă, o învălmășală de scrieri în care nici scriitorii nu se vedeau bine, necum să-i vadă și să i înțeleagă publicul cititor. Au trecut, cum zic ani întregi, până ce scriitorii buni și de seamă, să vadă că nu s'au la locul lor; să bage de seamă că tovarășii lor de luptă și de scris, nu se închină aceluiaș Dumnezeu, nici nu acelor idei, în cari ei își pun credința. Din bezna cea mare și păcloasă, cu greu, se face lumină. Însă lumina se face. Iar noi așteptăm cu nădejde și cu răbdare, ca cu revărsatul zorilor. să se aleagă oile din capre.

b) Gazetăria Română.

Cu cât se luminează de ziua, cu atât lucrurile, căpătându și forma lor întreagă, apar și ele mai luminate, și în culorile lor adevărate.

În această lumină, gazetăria românească din țară este, după cum urmează:

1. Sunt gazete, scrise în românește, însă direct pentru Jidovi: Curierul Israelit ș. a. Acestea sunt cușer jidovești, sunt adresate poporului ales. Românii nu le prea cetesc: deci nu ne strică. Totuși ar fi bine să fie scrise în jidovește.

2. Sunt gazete mari, cari apar la București, în toată ziua, sub direcția unor proprietari și șefi redactori Jidani și tipărite în tipografiile jidovești din Sărindar. Atât directorii, cât și redactorii Jidani au avut grijă să se ascundă sub nume cât se poate de românești. Astfel Jupân Braunștein și-a luat numele acela de: Brănișteanu, Schwartz pe acela de Nagreanu, Weiss își zice Albu și Honnigmann își zice Fagure și așa mai departe. Gazetele acestea mari se cheamă: Adevărul, Dimineața, Lupta, Cuvânt Liber, A. B. C. și altele; sunt scrise pentru Români, spre a le întuneca acestora m'ntea și a-i asvârli la timpul său predă interesele jidovești. Câtă ură, câtă vrajbă și câtă neînțelegere poate să plămădiască creierul și firea cea blăstămată a Jidanului, aceea toată se așterne pe hârtia cea răbdurie a tiparului. Acel ce ne distruge sănătatea și ne înșală avutul în cârciumele și prăvăliile lui, cu mărfa cea rea, dar lăudată, acela ne omoară și sufletul prin vrajba și ura, sămănată de Satana, între frați.

Deșbinare și neînțelegere se desprinde și din partea celorlalte gazete românești, cum sunt Curentul, Universul, Drep'atea, Viitorul și Indreptarea, fie că servesc ele direct diferitele partide politice, fie că se numesc independente, dar se lesă să fie cumpărate de partide.

Fiind partidele acestea, toate, amestecate cu Ji-

dani, nici unul din ele nu se poate pune față în față cu adevăratul serviciu al Neamului: nici unul nu atacă pe cel mai mare dușman al lui. Nici unul nu cîntează să spună adevărul întreg. Toate gazetele lor tac, sau mint, căci adevărul adevărat nu îl pot servi, dar mai ales nu cîntează a-l spune.

Partidele însoțite cu Jidanii, cad în aceleași greșeli cu ei: devin lacome după averi și dau goana după putere. Și Doamne, urâtă-i această goană, cum se calcă, cum se învrăjesc, ce minciuni iscodesc partizanii dintr'un partid contra celorlalți. Cum se aruncă cu norolu în persoane, pe care le ai cinstit și ai vrea să și rămână curate. Viața politică de azi e atât de înnoțită, că numai curățirea de drojdia de Jidani, s'ar mai putea însănătoși. Oglinda cea mai credincioasă a acestei mocirole de partid o găsești în gazetele lor. Cetește-le, și cu cât sblară mai rău, și învinuirile-s mai furioase, cu atât și greața ca de ceva strein și jidovesc să îți fie mai mare.

Întoarce-ți fața dela acest bălclu, Române, și adu-ți aminte de învățăturile creștinești: Sămănătorii de vrajbă și de ură sunt fiii Satanei. Dreptatea și pe Hristos, în locurile acelea de geaba îl vei căuta.

C) Gazetele Cuziste.

O singură organizațiune politică avem în țară, în serviciul sfânt al Neamului Românesc. E Liga Apărării Naționale Creștine și-i sub conducerea învățatului Profesor Universitar Dl A. C. Cuza. El este legiuitorul și șeful ei, unicul vlăstar al familiei și glorioșul Voevod Cuza. Gazeta oficială a Ligii este Apărarea Națională, mai nouă cu sediul în București, și sub direcția politică a Dlui G. A. Cuza secretarul general al Ligii și scrisă de cele mai alese suflete ale neamului. Tot în București apare și Porunca Vremii, gazeta plină de suflet și de adevăr a Dlui Ilie Rădulescu. Mai sunt apoi o mulțime de gazete locale, cari apar, dispar și luptă cu greutate enorme spre a face lumină în cercul lor de activitate. Amintim din ele: Isus Invinge, din Teleorman, Redepșterea dela Timișoara. Chemarea dela Botoșani și modesta apariție pentru popor Lupta Creștină dela Cluj.

E înbucurător și iarăș caracteristic pentru schimbarea vremii că: gazetele de săptămână scrise pentru popor, și cele cari n'au caracterul pronunțat cuzist și deci nu întrebuintează, spre a se cunoaște semnul svasticelei. În timpurile mai nouă atacă tot cu mai bărbăție chestia jidovescă și recunosc și critică, din zi în zi, tot mai mult, slăbiciunea și nepricepia partidelor. Incetul cu lucelul se face lumină. Sub presiunea opiniei publice, azi Curentul începe să-și schimbe și el curentul, transformându și coloritul acela de partid în unul contra partidelor.

În anul din urmă în ziaristica română, un mare și puternic sprîjin ni s'a adăugat. A fost ziarul CALNDARUL, condus de mâna măiasră a Dlui Nichifor Grainic, care mai mult de un an de zile a adăncit ogorul, pentru însămânțare creștină. Însă libertatea cuvântului, se dovedește, că nu-i în slujba dreptății creștinești. Adevărul supără și trebuie răstignit. Numai minciuna și injuriile aduse moralei creștinești au libertatea întregă. A fost suspendat și el. Însă va porni o din nou, căci căușile ce îl țîn în loc se uzează, și rupând odată zăgazurile, cu atât mai vijelioasă îi

va fi victoria.

De aici învățătura e următoarea:

1. Se face deci lumină.

2. Poporul pe a cărui spate se fac nedreptățile, nu din spirit de dreptate, *ci din interes propriu*, nu mai poate suferi Jidovismul, cu morala lui de nedreptățire.

3. *Intelectualilor*, și mai ales celor înregistrați în partidele politice, de asemenea, nu din spirit de dreptate, ci din interes propriu, le convine Jidovismul, cu întregă lui morală de nedreptățire.

Îată explicarea, că între Domni, numai idealistii, deci foarte puțini sunt Cuziști. Și așa de jus'ă și tot naturală este observația mult regretatului nostru preten Octavian Mărcuș din Năsăud, care ne spunea: În orașul românesc cutare, *toată lumea-i cuzistă*, afară de Domni și de Jidovi.

Să nădăjdum că de voie, sau de nevoie, nu peste mult vom vrea cu toții ceea ce nu se mai poate înălțura: *însădunarea de moravuri mai blânde, moravuri mai creștinești*.

Atunci fiecărui va găsi natural că ideile jidovești numai în țară jidovescă și în graiu jidovesc sunt bune. Vrajbă, ură și minciunile pentru Români nu sunt bune. În România Românească, cu portul ei frumos și pictoresc, pacea creștinească, înțelegerea și dreptatea numai din sufletul curat și deschis al Românului poate să se propăvăduiască.

2. Comerțul Jidovesc

Iaffin și rău — Cartelul — Bursa

E de prisos să amintesc că'n legăturile lui comerciale, Jidovul vine între noi ca străin, și-i reușește să rămână atreîn. El nu vine ca om la om. El vine în exploatare, după bani, după avere.

Și acum voiu încerca să arăt pe înțelesul tuturor ce-i jocul de Bursă ce-l fac Jidovii spre a scădea sau ridica prețurile după interes. Bursa e o casă mare în centrele comerciale ca București, Paris, Berlin, Londra, New-York și altele.

Aici se adună bancherii, unii vând, alții cumpără, ori-ce mărfuri, însă mai ales produse de ale țărânului: grâu, cucuruz, ovăș s. a. Vânzările se fac pe hârtie și se dau lovituri cu ele. Spre exemplu: Suntem înaintea secerișului cu 2 săptămâni. Bucatele dau o recoltă mijlocie, sau chiar sub mijlocie. Au preț corăspunzător și se caută Gospodarul își face socoteala că pe grâu, cu 800 Lei 100 Kg, peste o săptămână-două — el lucrează din răpuleri la acasă — își va aranja toate necazurile. Bucuria lui însă i proastă, căci doi bancheri mari, cunoscuți în toată lumea, aruncă ștreaga, căci au convenit la bursa din New York sau Berlin, cel dintâiu vinde 3 milioane de vagoane de grâu, ce de fapt nu la are, dar nici nu i trebuie; al 2 lea cumpără acelea 3 milioane de vagoane de grâu clasa întâi ce nu le vede și nu le va vedea nici odată, căci nu-i trebuie. Aici e chestia numai de speculă. Prețul de cumpărare e 500 Lei 100 Kg. Ștreaga zilei cade ca un fulger pe producător, căci pe el îl atinge mai grav. Comerțul întreg al bucatelor se orientează după Bursă, unde, pe hârtie se vând cantități mari sub prețurile arătate. Agricultură prin astfel de jocuri ale Bursei e distrusă. Măine se distrug alte produse prin loviturile celor ce-au ajuns să

se joacă la Bursă cu interesele celor mici. Bursa, odată urcă și odată scoborâie prețurile, după cum cere specula. E invenție iudevească, care își are și ea rostul în pregătirea jugului ce-l zădărnicește că ne apasă din ce în ce mai tare. Remedile se vor vedea în capitolele următoare.

3. Socialismul, democrația și comunismul sovietic.

Sunt punctele aceleași morale iudevești, materialiste sau jubitore de arginți, dictată de un Dzeu răzbunător, care răsvrățește la cearță, îndeamnă la ură, și duce la revoluție și la războaie. Nu vei vedea o singură pagină, nu vei vedea un rând, care se seamănă pace, și înțelegere între muritori. Sufletul lui Cristos e absent din cărțile socialiste și crucificat în acelea comuniste. *O literatură întreagă se ocupă de socialism*; are și părți frumoase, e și mult adevăr și sunt și lucruri bune, păcat numai că forța ce le mână și aluatul ce le dospește e ura ce distruge viața și condamnă la moarte.

Să vedem: Socialismul e bazat pe învățăturile și scrierile lui Marx. Carol Marx e fost Iidov. Cea mai puternică operă a lui este Capitalul. În cartea aceasta arată el pe larg greșala cea mare a omeniții, greșală ce dă naștere la capital.

El zice: Numai munca creează bunuri. Valoarea sau prețul unui lucru poate să fie mărit prin muncă. Lucrurile numai atâtă preț ar trebui să aibă câtă muncă a fost depusă în ele. Aerul e trebuincios, apa de izvor de asemenea, dar nu costă bani, că i destulă și nu costă muncă omenească. Îndată ce faci fântână, sau apeduct, costă bani, căci a costat muncă și munca trebuie plătită. Pământul nu costă bani. Ca și aerul și apa e al tuturor. Lemnul din pădure nu costă bani. Tăiat și adus acasă costă atât cât a muncă s'a depus. Astfel în pădure nu costă nimic. În sat costă ceva mai mult. În oraș are preț mare, căci și munca depusă a fost mare.

Fiecare trebuie să lucreze atât cât e lipsă pentru întreținerea și sporirea sa familială.

Celce ce n'are altceva decât puterea sa de muncă, pentruca să trăiască, trebuie ca zilnic să și vândă această putere de muncă.

Cel-ce i-o cumpără, profită; îl silește să lucreze mai mult decât iar îl de lipsă pentru întreținerea sa. Aceasta parte ce înrece, se numește supramuncă și într-prinzătorul o folosește pentru sine. Cu cât supramunca e mai mare și lucrătorii mai mulți, cu atât profitul nedrept, furtul și capitalul celui ce are mijloacele de lucru și chimirul mai gros față de cel ce n'are altceva decât munca sa, cu capitalul aceluia și nedreptățirea acestora crește.

Aiât nașterea, cât și creșterea capitalului e furt și înșelare al acelor, cărora li se cumpără puterea de muncă.

Prin capital se ajunge că cel ce nu muncește sporește în bunuri și avuți, iar cel ce muncește, prin supramunca la care sunt constrâși, se'nmormântează înainte de vreme.

Deci atât capitalul bani și capitalul mijloace de lucru, ca: pământ, case, mașini și altele, fie produse, ale muncii sociale, fie dar ale naturii, nu pot fi capitalurile unora. Ci sunt bunuri pentru toți, sunt bunuri de care societatea omenească de pe întreg

g'obul, abstrăgând de hotare naționale, administrează în comun, lucrează în comun și consumă în comun.

Capitalul, fie că-i înveștit în industrie: moară fabrică s. a. fie că-i în comerț, pentru-ca să crească, trebuie să presupunem, că banii se schimbă în marfă, marfa în bani s. a. Și fiecare schimb, în loc să fie drept primind totdeauna valoarea adevărată, și astfel ori-cât se schimba, banii nici să nu crească, nici să nu scadă, schimbul în realitate e nedrept, banii de regulă se fac tot mai mulți, dând naștere la capital, care cu cât crește și se grămădește în mâni mai puține cu atâta devine mai primejdios și mai stăpân peste muncitorii proletari.

Capitalul devine stăpân atotputernicul. Nu se mai lucrează pentru a îndești unele necesități, lipsuri ale omului ci pentru a câștiga bani cât mai mulți.

Banii mână pe capitaliști, aceștia invantează și perfecționează mașini, mașinile mână pe oameni și așa mai departe, se naște o concurență în care cei tari îi calcă în picioare și se ridică pe ruinele celor mai slabi.

Între ceea oamenii, cari la început erau stăpâni pe munca și meseria lor, și stăpâni și peste instrumentele de muncă ajung să nu mai fie stăpâni pe mu. ci, nici pe instrumente, din contră ei devin instrumente și robi având a se acomoda întru totul mașinii, decâtând din măști diplomați, în simpli lucrători de fabrică.

Banul stăpânește lumea. El este ținta oamenilor. Bunurile fabricate, în poana cea mare după bani ajung de întrec cu mult necesitățile. Prețurile scad, într-prinderile mai ab. se dau peste cap. Unele își micșorează producția. Și o grămadă de oameni rămân fără lucru. Oferta de muncă scade prețul. Circulația banului se încetinează și iară-ne ajunși în situație, explicată prin nedreptatea omenească lipsită de adevărata concepție morală și creștinească și înrăutățită în acel timp prin morala de pradă a Iidovilor talmudiști.

Marx e iidov, el trebuie să știe și cu toate acestea uită să spună:

1. Că capitalurile cele mari și multe sunt îngrădite cu deosebire în mâna consăngenilor și coreligionarilor săi, ce după legea și morala iudevească așa și trebuie să fie.

2. În loc să ture și fulgere contra acestei legi care îndreptățește pe Iidovi la strângere de capitaluri cu orice mijloc.

3. El dă busca în altarele creștine, în obiceiurile creștine, și în credința în Dumnezeu. De ce? Pentru-că credința această ne învață să fim buni, iubitori de oameni și să nu ne adunăm nouă comori pe lumea aceasta?

Socialismul e o evanghelie nouă, ce se adresează oamenilor nedreptățiți și năcăjiți, promițându-le lume nouă, lume bună și fericită. Ca să se ajungă la aceasta, proletarii trebuie să înuți treji, ura trebuie aprinsă, ca revolta și lupta de clasă să răstoarne tron și altare și astfel să răușască, ca pe ruina asupritorilor să se poată întemeia fericirea proletară.

Omul e rău din fire. *E'n stare să se mănca om pe om*, zice un proverb latin. Firea lui anevole se schimbă. Eu mă tem de om. Nu bucuroș mă las în nădejdea altuia. Dacă ar fi să fac asemănare între boerii de ieri, burghezii de azi și proletarii de mâine,

gătesc că din doi proletari la fel, acela care și-a agonisit ceva prin străduință și economie, și astfel se apropie de clasa micului burghez, e mai bun decât proletarul curat, iar boierului de viță. Dacă nu pot fi liber, soarta mai fără sfială mi-aș încredința o decât burghezului mijlociu. Cine-mi garantează că proletarul, ce vrea să-mi poruncească mâne, e mai bun decât burghezul de azi? Cu proprietatea mea mai mică sau mai mare, în care nu mi porunceau nimeni, azi sunt liber și stăpân pe ale mele.

În comunism, cu proprietatea, îmi perd și libertatea.

Voiu fi mai fericit? Cine-mi stabilește vrednicia de-a fi judecător sau măturător de stradă? Cine mă va aprecia după merit? Omul! Mie nu mi trebuie aprecierea lui, chiar și dacă i proletar! Rezultatul muncii mele e singura apreciere ce mă mulțumește. Ce îmi dă comunismul? Nu știu! Și ce vrea să-mi ia? Familia, dragostea de țară și creștința în Dzeu. Dar dacă n'am nici familie, nici țară și nici Dzeu, atunci, eu așa simt, că nu mai îmi rămâne nimic.

Credeam într'un Dzeu care răsplătește pe om pentru faptele sale cele bune cu bine și pedepsește pe cel rău în lumea cealaltă cu rău. Ascultam slujba religioasă și predica preotului Duminică și sărbători, și credeam. Și după relele și nedreptățile ce le înduram mă mângătam în credința mea în Dzeu, căci eram răsplătit prin nedreptățile ce le înduram cu binefacerile unei lumi ce va să vie, și ce va să țină în veci. Azi nu o mai am. Socialismul mi-a desirămă o. Nici suflet bun nu-i înima în acela, care ți sărămă credința și-ți nimicește iluziile.

După aceste apăsări va fi binevenit să dau din cuvânt în cuvânt câteva rânduri, povești caracteristice de socialism din Manifestul lui Marx și Engels. La pag. 34 scrie: Istoria tuturor societăților de până azi este istoria luptelor de clase.

Pag. 35. Societatea se desparte în două clase vrăjmașe: Burghezi și Proletarii.

Pag. 49. Industria desparte proletariatul de orice caracter național. Legile morale, religia și familia toate sunt pentru cânsul prejudiciu burgheze. Proletarii n'au nimic de asigurat; din porivă ei au de distrus toate garanțiile private existente. Proletariatul nu se poate ridica fără a nu face să sară în aer toate străziile sărăpuse, cari constituiesc societatea oficială.

Ei proclamă sus și tare că aceste scopuri nu vor putea fi atinse decât prin răsturnarea violentă a întregii alcături sociale de astăzi.

Treasure deci clasele stăpânitoare la ideea unei revoluțiuni comuniste. Proletarii n'au de pierdut decât lanțurile. Ei au o lume de câștigat.

Notă: Pe seama Jidovilor: căci proletarii și azi în lanțurile Jidovilor trag și în conducerea lor de toideana, în ale comunismului, tot Jidovii se disting.

Iată demonul societății, care vrea să aducă poporul, iată farizeul, iată Jidovul talmudist și revoluționar, ce vrea să dea foc lumii. Iată morala Jidovului. Că nu există Dzeu, că nu trebuie biserici și preoți; o spun deci acela cari țin la lege și Dzeul lor răsunător, și țin la sinagogile și la rabinărit lor mai mult chiar ca la Dzeu. Una ne spun nouă, alta fac pentru ei. Sunt niște înșelători și mincinoși. Iată l pe revoluționar și flamura focului ce vrea să aprindă lumea. Și iată lașitatea, crima celor ce

conduc destinele popoarelor creștine, iată goimii îndobitociți, care suferă pe Jidovi cu morala lor, să se lățească între ei, spre a și sămăna perfidia și ura, crimă ce va triumfa în izbucnirea furiei omenești ce se va deslănțui prin revoluția comunistă și întronarea Neamului Ales la locul făgăduinții, având la picioarele sale o lume zdrobită și înghenunchiată.

Sodoma și Gomora noastră prin socialismul ludaic se apropie. Contin. în Nr. viitor.

„Lupta Creștină“

Cu No. 5 din 3 Martie curent a încetat de-a mai apărea regulat.

Cauzele sunt două. Una de ordin moral. Cealaltă de ordin material.

Ordinul moral a fost decisiv și-i următorul: Gazeta e scrisă pentru popor și poate-i singura în felul ei, având în vedere adevăratul interes al poporului. Însă am glăsuț în pustiu. Cel puțin aceasta mi-a fost impresia. Iar eu nu pot să strig în pustiu. Eu trebuie să simt căldură și ascultare din partea acelor pentru cari mă jertfesc, altfel mă opresc. Ce s'a întâmplat?

În ultimul număr am cerut oamenilor mei din Alba să-mi comunice în răstimp de o săptămână, pe o carte poștală, dacă primesc foaia regulat și dacă o citesc cu plăcere. Și din 150 de adrese am primit 4 răspunsuri. Ce înseamnă asta? O absență... de-a mă asculta și de-a mă înțelege. Poate nu aceia, cărora eu le scriu, poate că nu ei sunt cei absenți dela datorie, ci eu sunt vinovatul că le scriu; poate-i și supăr cu gazeta aceasta și cu sfaturile mele. În tot cazul am să scriu ceva mai rar și dacă va trebui, voiu îneta cu totul.

De altfel, un lucru am observat. Oamenii sunt obicinuiți, când primesc sfaturi politice dela Domni în propagandă, ca această propagandă să fie gratuită. Mai mult încă, ea își are efect numai atunci, dacă Domnul pe lângă vorbe, le mai dă și ceva ce se poate prinde, se poate simți, gusta și așa mai departe.

„Ne-ai vorbit bine, Domnule, dar...“

Iar gazeta în care se arată care e semnul de vot, unde trebuie să se pună ștampila, aceea fără doar și poate e gratuită. O plătește acela ce vrea să fie deputat. Căci doar nu i-or da votul pe nimic.

Și cum scriu eu aci îmi vin atâtea lucruri în minte, că zău, tot oamenii au dreptate:

Poate cineva, numai așa, de dragul lor, să pornească la drum, căcheltuias că bani și sănă-

tate, fără să caute ceva profit: deputăție sau mai știu eu ce?

Sigur, că așa ceva e rar și-i foarte greu de înțeles.

Însă voiui rări și mersul în propagandă și voiui rări și gazeta, poate se va simți că de fapt nu-mi prea arde de deputăție.

Iar gazeta dacă nu i se simte nevoia între poporul pentru care este scrisă, atunci e pagubă pentru atâta trudă și osteneală, din partea mea.

De prezent dau 4 numere laolaltă, urmând ca în viitorul apropiat să mai dau 4 tot așa și conținând un mic studiu al meu, convingerile mele creștinești în jurul luptei noastre naționale. Poate vor convinge mai bine despre sinceritatea și desinteresul cu care urmăresc această luptă sau îmi vor câștiga numai supărare mai multă și dușmani mai numeroși. În tot cazul aceste 8 numere va fi bine să se păstreze și să se citească cu atenție.

Greutățile materiale, în numărul viitor.

NICOLAE POPA

+ Generalul Dr. Ioan Macridescu

În 19 Februarie a. c. a fost înmormântat la Focșani cu mare paradă militară ultimul ofițer veteran dela 1877, generalul Dr. Ioan Macridescu —

Născut în anul de zăbucium și deșteptare națională 1848 generalul Macridescu și-a făcut studiile în țară, iar medicina a făcut-o în străinătate — Campania din 1877-1878 a făcut-o ca medic tânăr —

Ilustrul defunct a fost personalitate cu mare greutate în Liga Apărării Naționale Creștine, și primul președinte al „Băncii Apărării Naționale” — Era un om cu o experiență bogată, cu o înțelepciune mare și cu un suflet fără pereche de a vedea pe român stăpân în țara lui. — A luptat până la sfârșitul vieții cu statornicie și convingere pentru realizarea idealului „România a Românilor.”

Lupta noastră naționalistă și creștină, perde în persoana distinsului general Dr. I. Macridescu un om de mare valoare — Orașul Focșani, a pierdut desemenea un cetățean de al cărui nume se leagă multe fapte bune și o sumedenie de instituții de valoare. *Ștefan Peneș.*

L. A. N. C. își sărbătorește triumful

La 4 Martie s'au împlinit 10 ani dela înființarea Ligii Apărării Naționale Creștine.

Președintele Suprem Dl. A. C. Cuza poate să privească de sus cum sămânța a căzut pe pământ roditor și cum secerișul nu va întârzia să fie acela așteptat de toată suflarea românească.

„România a Românilor”, ca la comandă, o strigă azi și Dl. O. Goga, și Dl. G. Brătianu dar mai ales acum mai nou, o strigă Dl. Vaida Voivod, în toate colțurile țării. Și tare bine face. *Pare c'ar vrea să-și plăiească toate restanțele cu care Omul Cinstit și de omenie se slmte față de țara și neamul său că-i este încă dator.*

Și Domnul Cuza vede cum se lucrează cu zor, cum destelinesc ogorul și cum samăna sămânța cea adevărată și sfântă.

Ce sărbătoare frumoasă!!

Să guvernezi fără să fi la guvern.

* * *

Anunțăm cetitorii noștri, cu deosebită bucurie, că dinstinsul scriitor, poet și profesor universitar Dl. Nichifor Crainic s'a înscris, depunând jurământul obicinuit, în L. A. N. C. Intrarea și-a făcut-o în tovărășia Dilor A. C. Cusin mare economist și Toma Vlădescu eminentul gazetar al generației tinere.

Să ne trăiască!!

Parlamentul partidelor politice de azi, Parlamentul Cuzist de mâine.

Din curiozitate, aflându-mă la București, mi-am zis: Hai să văd și eu în carne și oase cum pun la cale Aleșii Națiunii treburile țării. Și nu m'am înșelat de loc.

Oameni, ce vin cum vin, se aleg cum se aleg, și fâgăduiesc de toate, ca să facă ceea ce fac, nu pot să se desmintă nici acolo, unde sunt ei de ei și-i văd, îi privesc în față, numai câțiva curioși.

E drept că numărul curioșilor, la ședința care am luat și eu parte ca privitor, aceștia din urmă erau mai mulți decât numărul deputaților. Nici a treia parte din scaunele Dilor Deputați nu erau ocupate. Iar banca ministerială era reprezentată prin Dl. Ministru de Industrie și comerț, care își bea ceaiul. Ușa ce conduce la bufet, pe românește crâșmă prevăzută cu tot ce-ți cere stomacul, e în continuă mișcare. Unul iese, altul vine. Deputații câți sunt înăuntru pare c'ar fi la șezătoare sau casină: povestesc, citesc jurnale, pleacă, vin și prea puțin îi interesează ceea ce spune oratorul. Acesta însă nu se sinchisește: vorbește înain-

te, vociferează, gesticulează, încât rolul lui era ridicol, era de răs. Și am putea să ne petrecem mult pe această situație, dacă petrecerea n'ar fi atât de scumpă. Președintele se plictisește grozav. El nu-și poate permite luxul să se distreze și el cetind jurnalul. Noroc că de-odată intră și Dl. Lupu și-l întrerupe pe orator, ceea ce adunarea deputaților îi admite cu dragă inimă, căci Doctorul Lupu totdeauna le procură distracție și plăcere. Inșă eu nu-l pot aplauda, nici nu aveam dreptul. Glumele lui sunt scumpe de tot. Și țara nu le mai poate suporta. Cinste? Omenie la Doctorul Lupu? Asta nu se mai găsește în întreg partidul care azi îl pupă și-l sărbătorește pe cel ce eri îi făcea bandă de hoți și trădători de țară pentru furniturile Scoda.

Când se apropie de votarea legii, apoi sună clopoțele, zură telefoanele, și aleargă personalul de serviciu pân' prin hotelurile cele mai îndepărtate ale Bucureștiului ca să vină majoritățile și să voteze legea — pe care nici după nume nu o cunosc. Vor afla-o și ei dacă îi mai interesează, din Curentul, sau din Dimineața zilei următoare ca și noi.

Parlamentul de azi este o bătae de joc.

Parlamentul cuzist de mâine va fi un Sfat al Cinstei, al Inchinăciunii și al Respectului față de adevăr.

— Cum mi-l închipuesc eu acest parlament de Cuziști?

— O singură cameră, nu două. În loc de vre-o 700 dn deputați cu senatori cu tot, eu cred că 70 sunt chiar destui. În fiecare județ unul: prefectul județului respectiv. Acești prefecti, din două în două luni, Dl. Cuza iar strânge la București ca să-i întrebe și să se sfătuiască cu ei asupra treburilor țării. Ei, ca prefecti ai județului, sunt mai la locul lor să dea sfaturi bune Guvernului, venind de acolo unde se aplică aceste legi, decât deputații partidelor cari numai atunci cercetează județele, când își cer voturile.

Sfaturile acestea vor dura scurt timp, atâta cât trebuie, cât au ce spune fără de a se plictisi cineva.

Camera și Senatul azi, așa cum se vede ele singure, sunt pentru diurne, pentru lefuri și pentru afaceri. Pentru aceea ei sunt mulți și ședințele sunt scurte, și se țin de multeori, câte două și și trei ședințe pe zi.

Camera de mâine nu va însemna câștig personal, ci o datorie de care va răspunde și înaintea județului, și și înaintea Șefului de Guvernământ.

În Camera de azi partidul și partizanii

sunt stăpâni absoluți și pe țară și pe guvern. Totul fără nici o răspundere, căci nu poți trage majoritățile la răspundere.

În Camera Cuzistă, Cuza este stăpânul, el hotărăște totul. Hotărârile lui sunt la înălțime căci se iau pe lângă toată răspunderea.

Din Iisus Invinge No. 2. 1935.

Sărbătoarea lui Mihail Kogălniceanu

Dacă despre Kogălniceanu s'au spus atâtea povești de nici-o importanță, nu s'a suflat însă un singur cuvânt cu privire la atitudinea lui în chestiunea jidovească.

Ori în 1968 când Ioan C. Brătianu este silit să demisioneze din cauza presiunilor „Alianței Istralite Universale”, când în Camera Lorzilor se striga contra „barbarilor” români și când însuși Napoleon al III-lea intervine la București ca să înceteze „persecutarea israeliților”, Mihail Kogălniceanu, venind în locul lui Ion C. Brătianu, dă o circulară nouă către toți prefectii în care spunea:

„Jidanii nu pot fi cârciumari în comune rurale...
...„Ei au devenit o adevărată pacoste pentru satele noastre.

Nici-o putere din lume nu poate sili ca România s'o facem adăpost vagabonzilor fugiți sau igoniți din învecinatele țări.

Iar la 8 Martie 1879, când, prin Tratatul dela Berlin se cerea împământinirea jidanilor la noi în țară, într'un discurs ținut la Senat, fiind în opoziție, Kogălniceanu spunea:

Moldova niciodată nu va primi să devină un nou Ierusalim pentru Jidovi.

„...Par'că noi nu suntem Români, par'că mormintele părinților noștri nu sunt în această țară, par'că părinții noștri n'au făcut Biserici, pe cari noi nu voim să le vedem prefăcute în havre evreești.”

Iată adevăratul Kogălniceanu, acela despre care nu numai jidanii și francmasonii dela Radio, dar nimeni în țara aceasta numai pomeneste nimic în fond așa cum a fost. Desigur, ca să nu se supere jidanii și Francmasoneria. care ne guvernează prin partidele politice iudeomasonice.

ION STRĂJERU.

Drepturile se câștigă, nu se dau.
Ca să le ai trebuie să lupți și să te faci vrednic de ele.

Să nu se supere Porunca Vremii, că o copiez :

Sârba lui Mihalache :

Foaie verde usturoi,
Tare-i bine pe la noi,
La alegeri cu țărani,
La 'nvârteală cu Jidanii.

LA TELEFON.

Sau : Dacă cenzura ar fi făcută de Jidovi.

Eu : Hallo, Dle Președinte suprem.

Di Cuza: Hallo, Dle Popa !

Eu : Știți că scrisoarea lui Maniu a fost mai toată cenzurată, iar Lupta Creștină rămâne aproape neatinsă ?!

Di Cuza: Ei, și ?

Eu : Care-i mai extremist din noi, Cuzistul sau Di Maniu ?

Di Cuza: Depinde de cenzură.

Eu : Nu înțeleg.

Di Cuza: Se vede că cenzorul Dta, la Cluj, e Român. Dar ce te faci dacă nenorocul, sau Di ministru Inculeț îți pune un cenzor Jidov ?

Eu : Ei, și ?

Di Cuza: Atunci manuscrisul Dlui Maniu va rămâne întreg și Lupta Creștină va fi rasă !!

Eu : Am înțeles... mulțumesc. Ferește-ne Doamne și ne mântuește de Rău :

Di Cuza: Amin !

Cum ne judecă un Sârb care ne cunoaște

După Porunca Vremii 4 Febr. 1935.

Românului nu-i pasă cui îi dă banul. Că-i dă la străin, Jidan, sau Român; că banul va rămâne în țară, sau ics peste hotară lui îi e tot una.

Funcționarul român se lasă corupt, și pentru o sumă de nimica păgubește statul cu milioane.

„Poftească Evreii în Jugoslavia,“ unde ori-ce nou venit nu stă mai mult de un an.“

Sârbul nu cumpără nimic dela Ovrei. Și dacă în tot târgul nu găsește nici un negustor creștin, se resemnează și nu cumpără.

„Dar să vedeți ce se petrece în Jugoslavia Nouă, unde Jidanii au fost favorizați de Habsburgi. Lângă fiecare magazin jidovesc se instalează câte o firmă creștină. Din ziua aceea nimeni nu mai calcă în prăvălia Jidanului.“

Dar autoritățile ? La noi nu poate fi vorbă de mituire“...

N'am putea să învățăm ceva și dela Sârbi, căci de nu, cu civilizația aceasta a noastră, nu numai că ne facem de răs, dar ne dăm țara de răpă.

Di Nichifor Crainic, vicepreședintele L. A. N. C. a ținut o conferință la Cluj.

În 17 Martie a. c. Di Nichifor Crainic, invitat de Reueiunea Industriașilor și Comercianților Români din Cluj, a ținut conferința sa intitulată Solidaritatea Românească, în sala Camerii de Comerț. Sala s'a dovedit neîncăptătoare pentru lumea ce s'a grăbit să-l asculte.

Conferința, credem că-și va avea efectul dorit și solidaritatea românească va fi un fapt împlinit :

Din Apărarea Națională :

Belșug

Ogorul meu !...

...Și m'am rugat lui Dumnezeu
Să crească griul mare — pîn'la brîu..

Ogorul meu,
L-am sămănat cu griu !...

Și m'am rugat, cu 'ntregul meu norod,
Să deie griul rod...

Să crească nalt și plin de spic și greu...
Ogorul meu !...

Deaceea m'am rugat lui Dumnezeu :

Ca să și reverse peste holdă harul,
Să aibă cei străini cu ce-și umplea hambarul !

Și m'am rugat să ploae,
Să mai adape 'nțelenita țărână, —

C'am sămănat, pe coastă,

Luțărână

Și trifoiu,

Să am ce da la boi..,

...Că vreau să-i scot din grajd!

Și mi-i cu grijă

C'or fi prea slabi și nu i-or cumpăra jidanii...

Plăvanii mei !...

Ce bine-ar fi dac'ași putea

Să-mi dau la toamnă și plăvanii !...

...Ogorul fraților, ogorul meu !...

O dare-ar bunul Dumnezeu

Să fie și la anul vară bună, —

Că vreau să-l samăn tot,

Cu mătrăgună !...

D. FLOREA-RARIȘTE

Tip. Anca — chiriaș I. Ursu Cluj

Cenzurat